

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.” Máté 7,12

Szabadító kegyelem

„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Ef 6,12) – tanítja a Szentírás. Oly sérülékeny az emberi test és lélek. Mennyivel inkább sérülékeny az, aki életkörülményeiből fakadóan is hátrányokkal, sebzettséggel, lelki sérülésekkel küzd!

A TÜKÖR legújabb száma a káros szenvedélyek miatt megjárta mélységekről, a gyógyulás útjáról és főként Isten szabadító kegyelméről szól. Ebben a kitűnő riportban olvashatunk a szenvedélybetegségekből való gyógyulásról, a test és a lélek mélységeiről és a felemelkedésről, valamint arról, hogy ahol az emberi tudás, szakmaiság véget ér, ott a szabadító kegyelem munkálkodik, a sötétséget felváltja a világosság, Krisztus gyógyít és győzelmet ad.

A megköötöttségeitől megszabadult és így életet kapott fiatalember története nemcsak közvetlen környezetében lehet jó példa, hanem a TÜKÖR minden olvasója számára is. Jézus Krisztusban mindenki számára van remény – van remény az elesés után való felemelkedésre.

Csak azt tudjuk képviselni, amire Jézus tanított minket

„Az emberek értékrendjének mélyén ott van a jóság, de a körülmények határozzák meg, hogy mit csinál” – vallja Burai Csaba, aki megjárta a földi poklot, hogy egy évtizeddel később olyan fiatalok segítsen, mint amilyen ő maga is volt egykor. A Magyarországi Református Egyház Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió Fiatalkorúak Drográpiás Otthonának szociális munkása és esetkezelő mentora vall az eltékozolt évekről, a megtérés kezelhető valóságáról és a ráckeresztúri hétköznapokról.

Tíz év embertelenül hosszú idő tud lenni, főleg akkor, ha valaki később rájön, mennyi értelmetlen dologra pazarolta el. Ezzel Burai Csaba is egyetért, hiszen tinikorától kezdve pontosan egy évtizedet töltött a kábítószeres bűvkörében. Édesapját nem ismerte, hat éves korában elveszítette édesanyját, így nagypapa és nagynénje nevelte fel. „Általános iskolában jó tanuló voltam, azonban amikor elkezdtem serdülni, rögtön gondok adódtak – pozitív minta hiányában szinte törvényszerű volt az elkallódás” – emlékezett vissza a fegyverneki és budaörsi évekre.

Csaba egy versenyautó sebességével száguldott lefelé a lejtőn, egyre keményebb szerekhez nyúlva – drogkarrierje utolsó éveit gyakorlatilag politoxikománként, „mindenevőként” élte, és folyamatosan összetűzésbe került a rendőrséggel. „A serdülőkorom a kilencvenes évek végére esett. Akkoriban elég nagy volt a szabadság az országban – én pedig nagyon rákaptam ennek az ízére” – mondja.

„Mindez a »jó« minőségű kábítószerrel és a sérült gyerekkorommal keverve nagyon veszélyes elegyet alkotott, nem egyszer napokig csüngtünk beállva a játékgépeken. Nagyon sokat tettem azért, hogy az ördög mosolyogjon. Akik pedig Istenről beszéltek nekem, azokat keresetlen szavakkal hajtottam el magam mellől. 55 kilósan táromlyogtam a gyógyszerárakba tüért. A káromon már nem volt hely, ahová szúrnam volna az anyagot, ezért a nyakamba nyomtam be” – elevenítette fel életének legkeserűbb pillanatait.

A korábban az ügyvédi pálya gondolatával is eljátszó srác mélypontra akkor került, amikor kétszer öngyilkosságot kísérelt meg, hiszen egymást érték azok a napok, amikor nem volt mit ennie. Mindezt azok után, hogy több százezer forintot dobott a játékgépekbe, majd félholtra verték a szórakozóhelyek biztonsági őrrei. Csaba mégis úgy érzi, hogy ezeket kellett átélnie ahhoz, hogy rátaláljon Isten útjára, melyen az első lépéseket egy szociális munkás hölgy segítségével tette meg.

„Az utcán találkoztunk, Budaörsön, és azt mondta nekem, hogy velem álmodott. Egy országút közepén álltam, és azt kiabáltam, hogy segítség” – idézte fel a találkozást. „Az állapotom miatt nem tudtam, hogy ébren vagyok-e, vagy alszok, esetleg hallucinálok, ezért el akartam menni, de újból megszólított: »Jöjjön, én leszek a mamája« – mondta. Fél éven keresztül szenvedtem velem, ennem és innom adott, egy nap azonban odajött hozzám, és azt

mondta: »Eddig nem kértem magától semmit, most viszont azt szeretném, ha elmenne a rehabra.«”

A hölgy jól ismerte a Ráckeresztúron 1986-ban elindított munkát: a Magyarországi Református Egyház Kallódó Ifjúságot Mentő Missziója egy parasztházban kezdett drogfüggő fiatalok segíteni, Victoriné Erdős Eszter vezetésével. Bő harminc év alatt viszont jelentős átalakuláson ment át az intézmény mind infrastruktúra, mind pedig szakmai program tekintetében – ma lelkesek, szociális munkások, pszichiáterek, addiktológusok, orvosok, tanárok, művészetterapeuták közösen, egy minden igényt kielégítő helyszínen, evangéliumi alapokon dolgoznak azért, hogy az otthonba kerültek valódi szabadulást éljenek át.

Csaba számára Ráckeresztúr azonban nem volt több remek rekreációs lehetőségnél: „Mivel az a hölgy segített rajtam, ezért úgy döntöttem, legalább tiszteletből bemelegyek, kipihenem és kihasználom magam, majd folytatnom tovább. Amikor 2005. augusztus 22-én átléptem az épület küszöbét, egyből gyanakodni kezdtem, azt hittem, egy kísérlet részese vagyok.” Noha az azt megelőző tíz évet Csaba igazi pokoljárásnak nevezte, az első hónapban az elvonási tünetek padlóra küldték, és csak azt követően érezte egyre jobban magát – legalábbis fizikailag.

„Csendben ültem végig az istentiszteletet, egyáltalán nem érdekelt, hogy mit jelent a hit, azt akartam, hogy békén hagyjanak Jézussal” – fogalmazott. „Persze már a legelején kaptunk egy Bibliát, viszont egy-

szer sem nyitottam ki, ott hevert az ágyam melletti komódon. Egy nap azonban belém hasított a felismerés: nincsenek szüleim, egy senkiházi bűnöző, nyomorult hajléktalan vagyok, hiszen egy táska ruhával mentem csak be. Minden egyszerre szakadt rám. Remegni és sírni kezdtem, és a Bibliára nézve csak annyit tudtam kinyögni: »Ha létezel, akkor segíts!«

„Ahogyan ezt kimondtam, kicsapódott az ablak, a Szentírás lapjai pedig pörögni kezdtek, és a következő résznél álltak meg: »Megfeledek-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkezne, én akkor sem feledkezem meg rólad! Íme, a tenyerembe véstelek be, szüntelenül előttem vannak falaid.« (Ézs 49,15-16). Az az óriási nyomás, amely előtte rám nehezedett, hirtelen elillant, és béke töltötte meg a szívemet – éreztem, hogy valami történt, és Isten szólt hozzám. Hiszem, hogy az Úr ott szabadított meg a megkötözöttségeimtől.”

Csaba ekkor jött rá, hogy Istennek terve van az életével: „Úgy érzem, az egész életemet végigkísérte, és ahhoz, hogy itt legyek, azokon a szörnyű dolgokon kellett végigmennem. Nem véletlenül szólított le az a nő sem engem az utcán. Az emberek értékrendjének mélyén ott van a jóság, de a körülmények határozzák meg, hogy mit csinálunk. Ezért teszünk néha olyan dolgokat, melyek ép ésszel felfoghatatlanok.”

Testiekben-lelkiekben megerősödve Csaba végigment a terápián, elvégzett egy két-éves szociális gondozó és ápolói képzést, dolgozni kezdett a Schweitzer Albert Refor-

mátus Szeretetotthonban, majd bekapcsolódott egy gyülekezet életébe is. „Nagyon sok ajándékot kaptam Istentől, például elutazhattam egy hétre Hollandiába önkénteskedni – később persze kiderült, hogy a rehabról kikerülve ez nem volt a legjobb ötlet. Hazatérve azonban megismertem Závodi Emesét, az Önkéntes Diakóniai Év Programiroda vezetőjét, aki azt ajánlotta, hogy menjek el Nagydobronyba, Kárpátaljára. Csodálatos volt megismerni Jézust a rehabon, de itt kerültem vele igazi, bensőséges kapcsolatba, vele lettem és vele fekdtem, minden egyes nap.”

Ezt követően Csaba Berlint vette célba, ahol egy hajléktalanokat segítő roma szervezetnél dolgozott. „Amíg Kárpátalján hitben, Berlinben inkább kulturálisan fejlődtem sokat” – vallja, az önkéntes év végzetével, 2010-ben azonban fordulóponthoz érkezett az élete. „Végzettség nélkül nem tudtam, mihez kezdjek magammal. Az elviselhetetlen magatartásom miatt egy év után kivágtak a gimnáziumból, így gyakorlatilag nyolc osztállyal álltam ott, széttárt karokkal.”

„Mindenképp valamilyen segítő szakmát szerettem volna elvégezni, így nekivágtam az érettséginek, és különböző helyeken láthattam bele a szociális ellátás területeibe: foglalkoztam autistákkal, fogyatékosokkal és mozgássérültekkel egyaránt. Munka mellett aztán sikerült elvégeznem a szociális munka szakot az Országos Rabbiképző – Zsidó Egyetemen” – mondta.

Nem sokkal a diplomaszerezést követően nyitotta meg kapuit a Tinirehab, azaz a Fiatalkorúak Drográpiás Otthona, Orsolics

Zoltán Zénó szakmai vezető pedig nem habozott arra bízni Csabát, hogy adja be önéletrajzát – ő maga is Ráckeresztúron vált tisztává, a szerhasználók számára pedig aligha lehetne jobb példaképet találni azoknál, akik maguk is végigjárták a gyógyulás útját. Csaba már négy éve segíti az otthonba érkező fiatalokat, ez idő alatt pedig még inkább megerősödött abban, hogy egyedül, Isten segítségével nélkül keveset érne a felhalmozott tudás.

„A terápia során előfordulhatnak olyan helyzetek, amikor az emberek már tehetetlenek – Isten azonban soha nem az” – vélekedik. „Ahol a szakmaiság véget ér, ott a szabadító kegyelem munkálkodik tovább, amikor a munkatársak maguktól már nem tudnának mit mondani, Isten adja a szájukba a szavakat. Az a dolgunk, hogy Őt képviselve adjunk keretet terápiának, a megfelelő értékrenddel együtt. Az Úr veti el a magokat a rehabon lévők lelkében is, és rajta múlik, hogy azok mikor kelnek ki.”

Csaba szerint a ráckeresztúri közeg kicsit olyan, mint egy miniatűr társadalom, ahol olyan dolgokat mutatnak meg a bentlakóknak, melyek egy normális embernek teljesen megszokottak. „Színházba, moziba járunk, kirándulni megyünk, és így tovább. Ezeket keresztül jönnek rá, hogy az élet sokkal több annál, hogy reggel felkelnek, belövik magukat, vagy csak ülnek a gép előtt egész nap, esetleg elmennek szórakozni. Amikor bejönnek, kicsit olyan, mintha elhomályosodott volna a szemük, így nem látják az élet minden részletét. A terápia alatt Isten ezt el tudja tüntetni: előbb ráébreszti őket arra, amit tettek, majd új étellel ajándékoz meg mindenkit.”

Noha maga sikerrel vette az akadályokat terápia után is, vannak olyan fiatalok, akik a rehab után ismét a szerekhez nyúlnak. „Vannak visszaesések, de már az hatalmas lépés számukra, hogy elindultak ezen az úton” – véli Csaba. „Anno, amikor még én voltam bent, és láttam, hogy a tíz évig heroinozó figura beállít a családjával, arra gondoltam: ha neki sikerült, akkor nekem is fog. Munkatársakként ugyanilyen példával kell elől járnunk, reményt kell mutatni ezeknek a srácoknak, mert ha remény nincs, értelmét veszíti az egész. Csak azt tudjuk képviselni, amire Jézus tanított minket: Hibáztál? Rendben van. Indulj tiszta lappal! Ez reményteljes számukra. Nem az a lényeg, hogy elesünk, hanem hogy utána fel tudunk állni Isten igéjével.”

Dezső Attila

